

šeny. Spisovatel dovozuje, že oddlužení bank nemůže nastati znehodnocením měny. Kniha svědčí o spisovatelově hluboké znalosti materie a jméno jeho samo již ji doporučuje.

Dr. Jindřich.

DR. GEORG HUSSERL: *Die oberstgerichtliche Judikatur zum bürgerlichen Recht. Stiepels Gesetzssammlung des tschechoslowakischen Staates. Folge 70. Reichenberg 1934. Stran 987.* — V roce 1931 vydal prof. Robert Mayr text občanského zákona a opatřil jej velmi pečlivou citací zákonů k občanskému právu se vztahujících. V Mayrově vydání nebyla však vůbec uvedena judikatura. Nynější Husserlova práce je myšlena jako doplněk Mayrova vydání obč. zák. Starorakouská judikatura je — jak v předmluvě zjišťuje autor — čerpána z vydání Bloch-Coulon-Michael-Hellerova. Judikatura čs. nejvyššího soudu je vzata převážně z úřední sbírky nejvyššího soudu a jest sledována až do počátku listopadu 1933. Rozhodnutími soudními jsou opatřena nejen ustanovení občanského zákoníka, nýbrž též příslušná ustanovení celé řady zákonů zvláštních (řádu o zbavení svéprávnosti, manželské novely, zákona č. 4/1931, železničního zákona vyvlastňovacího, železničního zákona ručebního, zákona automobilového atd. atd.). U všech důležitějších paragrafů je judikatura zpracována podle věcných hesel. — Zdá se však, že mnohdy obsah jednotlivých rozhodnutí je udáván příliš heslovitě. Určitou nevýhodu jest podle mého mínění spatřovati též v tom, že Husserlova práce právě proto, že navazuje na Mayrovo vydání, neuvádí vůbec text jednotlivých paragrafů, takže při použití bude vždy nutno současně pracovati a míti proto vždy po ruce knihy dvě, Mayrovu a Husserlovu. Přesto však dílo bude pro praksi pomůckou jistě velmi dobrou a hodně používanou.

Doc. Dr. Vlad. Kubeš.

UNIV. PROF. DR. JAROMÍR SEDLÁČEK: *Rodinné právo.* Knihovna čs. akad. spolku »Právnick« v Brně. Nákladem tohoto spolku. V Brně 1934. Stran 221. — Nová práce prof. Sedláčka je opět charakterisována všemi známými znaky: bezvadné zvládnutí předmětu — literatury i judikatury, opřené o dokonalou znalost noetickou, metodologickou a vůbec povšechně filosofickou, dává vyrůstí dílu po všech stránkách vzornému. Jasně lišení hlediska volitivního či politického od hlediska kognitivního a imanentně právního je zřejmé již v úvodní kapitole, najmě ve výkladech o rodině. Toto přesné lišení umožňuje Sedláčkovi též řadu nových poznatků a snadné vyřešení nejednoho problému, o němž názory v literatuře i judikatuře se diametrálně rozcházejí.

Práce se skládá z partie *úvodní*, v níž je přihlédnuto k obecným pojmům práva rodinného (pojmy rodina, příbuzenství, švagrovství, výživné) a kde je podán kritický přehled o literatuře rodinného práva, a ze *třech částí*.

V části *prvé* pojednává S. o tom, jak se manželství uzavírá, o účincích a neplatnosti manželství, o rozvodu a zrušení svazku manželského a poté o manželském právu majetkovém a o majetkových poměrech mezi manželi po zrušení manželského společenství.

Část *druhá* je věnována poměru rodičů a dětí manželských i nemanželských, osvojení a pěstounství.

Třetí část pojednává o poručenství a opatrovnictví. Připojen je rejstřík právních předpisů a zevrubný obsah.

Kniha — jak se samo sebou rozumí — zdaleka není pouhou učebnicí. Značná pozornost jest věnována soudní praxi. Judikatura jest vždy zevrubně uvedena a zpracována u každé otázky. Rovněž každá kapitola jest zpravidla ke konci opatřena příslušnou literaturou. Novum přináší kniha též po stránce úpravy. V čele jednotlivých paragrafů jest tučným písmem uvedeno vždy to nejdůležitější z vývodů dotyčné partie, takže studujícím je takto usnadněno rozlišení podstatného od podrobností. Obavě, že by snad tento způsob úpravy měl v zápětí, že by se studovalo jen to, co jest proloženo, lze čeliti nejlépe při samých zkouškách vhodným přihlédnutím k ostatním neproloženým vývodům. Konečně i této knize je vlastní to, co

jest tak příznačné všem Sedláčkovým pracím, že totiž jest zde nahromaděno tolik nových pohledů na různé sporné otázky práva rodinného, že tato práce bude hledaným východiskem jednotlivých vědeckých prací, věnovaných speciálním otázkám této materie.

Trojí úkol, jejž má míti na zřeteli každá práce tohoto druhu, vyšta z pera vysokoškolského učitele, t. j. býti studujícím učebnicí, praksi vůdkyní a vědeckému dorostu podněcovatelkou, Sedláčkovu dílo splňuje dokonale.

Doc. Dr. Vlad. Kubeš.

ANTONÍN HARTMANN: *Exekuční řád* (zákon ze 27. května 1896, č. 79 ř. z.) a *Exekuční zákon* (zák. čl. LX/1881) s novelami, uv. zákonem, prováděcími nařízeními atd. Druhé dopl. vyd. Praha 1934. »Čs. Kompas«. Stran 1867. — Osvědčené, nyní rozebrané první vydání Hartmannových Exekučních řádů z r. 1925, vychází nyní ve vydání druhém. Je v něm přihlédnuto nejen k novému zákonodárství (tak na př. k exekuční novele č. 23/1928, zák. č. 1/1933, 33/1934 atd.), nýbrž též k řadě nových výnosů a zejména judikatura je velmi pečlivě sledována až do konce dubna 1934. V celku zachovává toto vydání zásadní linii vydání prvního. Jen předpisy, platné na Slovensku a v Podkarpatské Rusi, nejsou textově uváděny u jednotlivých paragrafů exekučního řádu, nýbrž jsou sebrány ve zvláštním oddílu, což z důvodů přehlednosti lze jen schváliti. K ulehčení orientace jest však u všech paragrafů exekučního řádu odkaz na příslušná ustanovení exekučního zákona a naopak. Po úvodu, kde je podána zejména vystižná genese exekučního řádu, následuje oddíl I., obsahující předpisy platné v zemi české a moravskoslezské (str. 19—1473) a poté oddíl II., shrnující předpisy, platné v zemi slovenské a podkarpatskoruské (str. 1475—1763). Připojen je stručný obsah, časový přehled zákonů, nařízení, výnosů a seznam věcný.

Jednotlivé paragrafy jsou dokonale komentovány, opatřeny bohatým materiálem rozhodnutí soudních a rovněž jest u nich — pokud lze — uvedena příslušná literatura. Hartmannova práce je opravdu komentářem vzorným a pro praksi prostě nepostradatelným. Lze proto plně souhlasiti s autorovou nadějí, že vydání toto bude vhodnou pomůckou pro revisi jednotného exekučního řádu.

Doc. Dr. Vlad. Kubeš.

DR. IUR. ET PHIL. FRITZ FLANDRAK: *Die Praesumptionen im Strafrecht*. Manz'sche Verlags- und Universitätsbuchhandlung, Vídeň 1933, stran 140, cena S 7.50. — V nové Flandrakově práci máme před sebou poutavé zpracování jednoho z nejvíce zanedbaných oborů trestního práva. Zatím co v občanském právu je problém praesumpcí čili domněnek dosti zpracován, schází pro oblast trestního práva příslušná literatura skoro úplně. Kniha Flandrakova chová tedy v sobě kromě předností, plynoucích se zdařilého zpracování tématu též značnou dávku originality. — O praesumpci jde v trestním právu vždy, »když zákonodárce stanoví jako podmínku trestní sankce jiné skutečnosti, než na nichž mu opravdu záleží«. Jasněji nám problém vysvitne, přistoupíme-li k němu s druhé strany: zákonodárce chce dosáhnouti jistého účelu, na příklad bezpečnosti života a majetku na frekventovaném místě a volí k tomu jako prostředek normu, která stanoví trest na jednání tomu účelu se přičící, tedy na jednání zmíněnou bezpečnost ohrožující. Má na vůli, aby skutkovou podstatu vymezil zcela obecně tak, že potrestán bude každý, kdo se chová tak, že ohrozí bezpečnost na určitém místě. Je však též možnost, že se dá odraditi potíže, které v praksi důsledkem příliš obecné skutkové podstaty snad vyvstanou, a omezí se na to, že jako podmínku trestnosti stanoví na příklad jízdu rychlejší než 10 km za hodinu na onom místě. Zákonodárce má totiž za to, že z jízdy rychlejší než 10 km/hod. možno usuzovati na její nebezpečnost, a té chce právě zabrániti. Ve stanovení maximální přípustné rychlosti shledáváme praesumpci, vyjadřující a nahražující nám vlastní důvod, proč na jisté jednání stanoven byl trest. Tímto důvodem bylo zabezpečení provozu na jistém místě. — K praesumpcím se v trestním zá-